

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ חֻקַּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרֶךְ כ"ט - חֻלַק כ"ד

קוֹנְטֵרְס 864

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לַפ"ק - בַּעֲיִיה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ספר חבל על כל רגע

חלקים נבחרים מדרשה
יום הקדוש תשע"א
מכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
בביהמ"ד עטרת ישעיה האלמין – בית שמש

חודש תשרי תשע"א = 771

771 בגימטריה = "ביאת משיח" = "אבינו שבשמיים" = "יחיה חיים טובים ומאושרים" [הכל רק על ידי למוד הזהר הקדוש]

ועת צרה = 771 היא ליצקב וממנה יושע. הכל תלוי בנו !!!

אצלך מתגלגלים יהלומים - תזהר שלא תחשב שזה זכוכית.

באמריקה אומרים זמן זה כסף – אצלנו היהודים אומרים זמן זה חיים !!!

אבל אף אחד לא יודע כמה באמת שווה הזמן שלו!!!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חבל על כל רגע

ואיך אפשר להפוך 5 דקות ליותר משמונה מליון שנה, זה רק במשגי העולם הזה (מלבד העולם הבא ששם יש חיי נצח עין לא ראתה אלקים וולתך יעשה למחפה לו).

עכשו שאתה יודע שכל דקה שנה לך יותר ממליון וחצי שנה לא תבזבז אף רגע - מי משגע חסר דעה שיזרק עשירות בהשג יד.

אתה רוצה עורך דין מפרסם ומצליח צמוד אליך - רופא ממחה שדואג שלא תחלה שיתלווה אליך בכל שעות היממה

ברכה מבטחת לבנים צדיקים ונחת מהצאצאים

מזל טוב ומצלח כל ימי חייך - חיים ארפים טובים ומתקנים, - שפע ברכה והצלחה בכל הענינים.

(א) בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, וכל הצרות הבאות על ישראל אינן אלא מפני פשעה של תורה שנאמר בפשע יעקב כל זאת (מיכה פרק א' פסוק ה') ... (אליהו זוטא פ"א, מחב"ר אות ה') ועל כן צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו לצוד הזמן מהבלי העולם הזה ולעסק בו בתורה בכל מה שאפשר לו כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים, (תהילים פרק י"ט, י"א), (כף החיים סימן קנ"ו סקי"א)

ויוצאים מעינוותיה לכל הצדדים, ומשפיע לכל שבת ושבת, בשנים עשר שנים, להשקות חיות קטנות עם גדולות.

בששבו ישראל בתשובה, אזי אמרו שירה. ואותן שבע הדרגות ששבו מאחריהן, החזירו אותן בשירה שלהם, והעלו את הבאר העליונה למעלה, שנפרד הנחש מן העולם. זהו שכתוב (במדבר כא) אז ישיר ישראל וגו', עלי באר ענו לה, שעולה למעלה למעלה, ומתחברת האם המתחוננה בעליונה.

זהו שכתוב (שם) באר חפרוה שרים - זהו האב והאם שהולידו אותה. כרוה נדיבי העם - אלו האבות. מי כרוה? כמו שנאמר (דושע א) ואכרה לי בחמשה עשר כסף. אלו האבות. וזרע ישראל שהתחברו עמה, בט"ו בניסן, והתעוררה יד רמה, שנקראת כסף, ימין המלך עליהם.

במחוקק במשענתם (במדבר כא) - על יד משה, שהוא מחוקק, התחברה עם שנים עשר שבטים, שהם בנייה ששורים סביבה. מה זה במשענתם? בא וראה, כשישראל משתדלים בתורה, שנתנה על יד המחוקק, אז תומכים בשכינה אותם שנים עשר עמודים שלמעלה, ועל זה במשענתם, שהיא נשענת עליהם.

וכא ראה, שנים עשר שנים יש לבאר הקדושה הזו, הקריה הקדושה, שנקראת ירושלים. ומאותם השערים יוצאות לעולם שמים עשרה מתנות עליונות: טובה ושמחה, ברכה ושלום, עזרה, כפרה, תורה, חכמה, וחיים ורצון ועשר וכבוד. וכל שבת ושבת ינקו לו מתנה עליונה.

מבועזי לכל סטריין, ולכל שבטא ושבתא נגיד ליה בתרי עשר תרעי, לאשקאה חיון זעירן עם רברבן.

ישראל פד תבו בתיובתא, פדין אמרו שירתא. ואינון שבע דרגין דתבו מבתריהון, אהדרו לון בשירתא דילהון, וסליקו בירא עילאה לעילא, דאתפרש חויא מעלמא. הדא הוא דכתיב, אז ישיר ישראל וגו', עלי באר ענו לה, דסלקא לעילא לעילא, ואתחברא אימא תתאה בעילאה.

הדא הוא דכתיב, באר חפרוה שרים, דא אבא ואמא, דאולידו לה. כרוה נדיבי העם, אלין אבהן. מאי כרוה, כמה דאת אמר (דושע א) ואכרה לי בחמשה עשר כסף. אלין אבהן. וזרעא דישראל דאתחברו בה, בט"ו בניסן, ואתערא יד רמה דאקרי כסף, ימינא דמלכא עלייהו.

במחוקק במשענותם, על ידא דמשה, דאיהו מחוקק, ואתחברא בתרי עשר שבטין, דאינון בנין דילה דשראן סתרהא. מאי במשענותם, תא חזי, פד ישראל משתדלין באורייתא, דאתייהיבת על ידא דמחוקק, פדין סמכין לה לשכינתא אינון תריסר סמכין דלעילא, ועל דא במשענותם, דאיהו נשענת עלייהו.

ותא חזי, תריסר תרעין אית לה להאי בירא קדישא, קרתא קדישא, דאקרי ירושלים. ומן אינון תרעין נפקין לעלמא תריסר מתנן עילאין: טובה. ושמחה. ברכה. ושלום. עזרה. כפרה. תורה. חכמה. וחיים. ורצון. ועושר. וכבוד. וכל שבטא ושבתא, ינקו מתנה עילאה ליה.

זהו שכתוב (שם) וממדבר מתנה. מה זה מדבר? כמו שנאמר (שיר ד) ומדברך נאנה. מאותו המדבר באה להם מתנה עליונה, בזמן הזה כשאנכם פורשים מלתמדך בה.

ועל זה העירו החברים, שכשאדם נושא אשה, נדבק בשכינה. שהרי טרם שנשא, אין שורה עליו, שאין שכינה שורה על מקום פגום. וכשאנייה שורה עליו, היא מונעת ממנו שתים עשרה מתנות עליונות.

ועל זה העירו החברים, כל השרוי בלא אשה, שרוי בלא טובה. כמו שנאמר (בראשית ב) לא טוב היות האדם לבדו. בלא שמה - שכתוב (דברים יד) ושמת אתה וביתך. בלא ברכה - שכתוב (יחזקאל מד) להניח ברכה אל ביתך. בלא שלום - כמו שנאמר (איוב ה) וידעת כי שלום אהלך. בלא עזרה - שכתוב (בראשית ב) אעשה לו עזר כנגדו. בלא כפרה - שכתוב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו. בלא תורה - כמו שנאמר (איוב ו) האם אין עזרתי בי ותשיה נדחתי ממני. בלא חכמה - כמו שנאמר (משלי יד) חכמות נשים בנותה ביתה. בלא חיים - כמו שנאמר (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת. בלא רצון - כמו שנאמר (משלי יח) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה'. בלא עשר - כמו שנאמר (שם לא) בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר. בלא כבוד - כמו שנאמר (שם לא) אשת חן תתמדך כבוד.

משום שהאשת חיל היו נקראת יראת ה', כמו שנאמר (תהלים יט) יראת ה' טהורה. וכשנשא האיש, כל שנים עשר השערים נפתחים, להוסיף ברכות על ראשו, כדי שישב בסתר הגביה, וישתלם כמו שלמעלה.

הרא הוא דכתיב, (שה"ש ד ג) וממדבר מתנה. מאי מדבר. כמה דאת אמר, ומדברך נאנה. מה הוא מדבר אתיין לון מתנה עלילה. בהאי זמנא פד אינון לא מתפרשאן מלאסמכא לה. ועל דא אתערו חבריאי, דכד פר נש נסיב איתתא, אתדבק בשכינתא. דהא עד לא אנסיב, לא שריא עליה. דלית שכינתא שריא על אתרא פגימא. וכד לא שריא עליה, איהי אתמנעו מניה תריסר מתנן עלילאין.

ועל דא אתערו חבריאי, כל השרוי בלא אשה, שרוי בלא טובה. כמה דאת אמר, (בראשית ב יח) לא טוב היות האדם לבדו. בלא שמה, דכתיב (דברים יד כו) ושמת אתה וביתך. בלא ברכה, דכתיב (יחזקאל מד ל) להניח ברכה אל ביתך. בלא שלום, כמה דאת אמר (איוב ה כד) וידעת כי שלום אהלך. בלא עזרה, דכתיב (בראשית ב יח) אעשה לו עזר כנגדו. בלא כפרה, דכתיב (ויקרא טז טז) וכפר בעדו ובעד ביתו. בלא תורה, כמה דאת אמר (איוב ו יג) האם אין עזרתי בי ותשיה נדחתי ממני. בלא חכמה, כמה דאת אמר (משלי יד א) חכמות נשים בנותה ביתה. בלא חיים, כמה דאת אמר (קהלת ט כב) ראה חיים עם אשה אשר אהבת. בלא רצון, כמה דאת אמר מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה'. בלא עושר, כמה דאת אמר (משלי לא יא) בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר. בלא כבוד, כמה דאת אמר (שם יא טז) אשת חן תתמדך כבוד.

בגין דהאי אשת חיל, יראת ה' אקרי. כמה דאת אמר, (תהלים יט ז) יראת ה' טהורה. וכד אנסיב פר נש, פלהו תריסר תרעין אתפתחן, לאוספא ברכאן על רישיה. בגין דיתבי בסתרא דמטרוניתא, ואשתלים פגוונא דלעילא.

ועל דא, וממדבר מתנה, וממתנה נחליא"ל.
נחלין דאל נגדין עליה. ומנחליאל במות.
מאי במות, אסתלקות, דאסתליק ויתיב ברומי
עלמא, ואשתדל במלין עילאין דאורייתא.

ומבמות הגיא, אוקמוה. אבל תא חזי, פד בר
נש אתדבק באורייתא, ויתיב ברומי
עלמא, איבעי ליה לאשפלא גרמיה, בגין
דיצרא בישא קטיגורא דמקטרג עלוי, לא
ישלוט עלוי לאסטאה ליה. ועל דא, ומבמות
הגיא, איבעי ליה למעבד פגיא בגין דיתפרש
מניה ההוא דיתיב בשדה מואב, ודאי, יצרא
בישא דאקרי לוט, ושריא במואב, בגין
דאתדבקותיה בקדמיתא לאפקא פירא
דעובדוי בישין בעלמא, במואב הוה, כמה
דאת אמר, (בראשית יט לז) ותלד הבכירה בן ותקרא
שמו מואב.

ואי בר נש אתפרש מניה, סליק למהוי ראש,
ולמשרי בפסגה. מאי פסגה, כמה דאת
אמר (תהלים מח יד) פסגו ארמנותיה. ונשקפה.
דאסתכלותא דלעילא ביה. כמה דאת אמר על
פני הישימון, דא עלמא דאתי, דאקרי ישימון,
דאסתכל בה בהאי פסגה, קרתא קדישא
ירושלים.

דבר אחר, פד ישראל אהדרו בתיובתא,
וסליקו לבירא לעילא, אתיהיבת לון
במתנה. וכד תבו לאורח בישא, פדין ומבמות
הגיא. כמה דאת אמר (דברים ג כט) ונשב בגיא מול
בית פעור. על ההוא חובה, יתבו לתתא בגיא.
אשר בשדה מואב, בגין דסטרא דמואב גרים
לון.

ולבתר דקבילו עונשניהו, סליקו לרישא,
וארימו דגליהון על פלא. כמה דאת
אמר (במדבר כה ט) ויהי אחרי המגפה וכו', (שם כו

ועל זה (במדבר כא) וממדבר מתנה,
וממתנה נחליא"ל. הנחלים של
אל שופעים עליו. ומנחליאל
במות. מה זה במות? הסתלקות,
שהסתלק וישוב ברומי העולם,
והשתדל בדברים עליונים של
התורה.

ומבמות הגיא, פרשוה. אבל בא
ראה, כשאדם נדבק בתורה
וישוב ברומי העולם, צריך לו
להשפיל את עצמו, כדי שיעזר
הרע, הקטגור שמקטרג עליו, לא
ישלט עליו להסיתו. ועל זה
ומבמות הגיא - צריך לו לעשות
כמו גיא, כדי שיפרד ממנו אותו
שיושב בשדה מואב, ודאי, היצר
הרע שנקרא לוט, ושרוי במואב,
בשביל ששהתדבקות שלו
בראשונה להוציא את פרי
המעשים הרעים בעולם היה
במואב, כמו שנאמר (בראשית ט)
ותלד הבכירה בן ותקרא שמו
מואב.

ואם אדם נפרד ממנו, הוא עולה
להיות ראש, ולשרות בפסגה. מה
זה פסגה? כמו שנאמר (תהלים מח)
פסגו ארמנותיה. ונשקפה (במדבר
כא) - שהסתכלות שלמעלה בו.
על פני הישימון - זה העולם הבא,
שנקרא ישימון, שמסתכל בפסגה
הזו, הקריה הקדושה ירושלים.
דבר אחר, כשישראל חזרו
בתשובה והעלו את הנבאר
למעלה, נתנה להם במתנה,
וכששבו לדרך רעה, אז ומבמות
הגיא, כמו שנאמר (דברים ג) ונשב
בגיא מול בית פעור. על אותו
החטא שבו למטה בגיא. אשר
בשדה מואב - משום שהצד של
מואב גרם להם.

ואחר שקבלו את עונשם, עלו
לראש, והרימו דגליהם על הכל,
כמו שנאמר (במדבר כה) ויהי אחר
המגפה וכו', שאנו את ראש.

(ב) שָׂאוּ אֶת רֵאשׁ. לְאֶרְמָא דְגַלְיָהוּן עַל פְּלֵא.
 תָּא חֲזִי, הָאִי בִּירָא מְנַחָה אַקְרִי, כְּמָה דְאֵת
 אָמַר (בראשית מג יא) וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מְנַחָה.
 תַּחֲבֵרוּן מְנַחָה בְּבַעֲלָהּ, דְּגַרְמַתוּן דִּי־סִתְלַק
 מִינָהּ, כִּד נַחַתוּ הֵהוּא צְדִיק לְמַצְרִים.
 וְדָא הִיא תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה, וְאַקְרִי בְּאָר, דְּכִתִּיב
 (דברים א ה) הוֹאִיל מֹשֶׁה בְּאָר. וְאִית בֶּה שִׁית
 סְדָרִין. בְּגִין כְּךָ שִׁית דְּרָגִין יִסְתְּלִיק, מֵאֵן
 דִּיתַעֲסַק בֶּה.

לְהַרִים דְּגַלְם עַל הַכֹּל.
 בָּא וְרָאָה, הַבָּאָר הַזֶּה נִקְרָאת
 מְנַחָה, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (בראשית מג)
 וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מְנַחָה. תַּחֲבֵרוּ
 מְנַחָה לְבַעֲלָהּ, שְׁגַרְמַתָּם
 שִׁיִּסְתְּלַק מִמֶּנָּה, כְּשֶׁהוֹרִידוּ אֶת
 הַצְּדִיק הַהוּא לְמַצְרַיִם.
 וְזוּרְי תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה, וְנִקְרָאת
 בְּאָר, שְׂכַתוּב (דברים א) הוֹאִיל מֹשֶׁה
 בְּאָר. וְיֵשׁ בֶּה שִׁשָּׁה סְדָרִים. מִשׁוּם
 כְּךָ תַּעֲלָה שֵׁשׁ דְּרָגוֹת מִי שִׁיתַעֲסַק
 בֶּה.

וְדָא הוּא דְכִתִּיב, וּמִמְדַּבֵּר מִתְּנָה. מֵאִי מְדַבֵּר,
 כְּמָה דְאֵת אָמַר (שה"ש ד ג) וּמִדְּבַרְךָ נֶאֱוָה.
 מִתְּנָה, גָּרִים לְצְדִיק, דִּיהִיב לִיה מִתְּנָה.
 וּמִמְתְּנָה נַחֲלִיאֵל, אֵלִין נַחֲלִין עֵילֵאִין, נַצַּח
 וְהוֹד. וּמִנַּחֲלִיאֵל כְּמוֹת, דָּא אִסְתְּלִקוּתָא
 לְאֵתְרָא דְמִלְפָּא שְׂאֲרִי. וּמִכְּמוֹת הַגִּיָּא אֲשֶׁר
 בְּשָׂדֵה מוֹאָב, דָּא יִצְחָק, דִּיתִיב בֶּהֵהוּא שְׂדָה.
 דְּכִתִּיב (בראשית כד מג) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה.
 וּמֵהֵהוּא שְׂדָה אֵיתַעֲר עֲלֵיהוּן דִּינָא, עַד דִּיתְבוּ
 בְּגִיא. רֵאשׁ הַפְּסָגָה, דָּא אַבְרָהָם, רִישָׁא
 דְּעֵלְמָא.

זֶהוּ שְׂכַתוּב וּמִמְדַּבֵּר מִתְּנָה. מֵה
 זֶה מְדַבֵּר? כְּמוֹ שְׁנֵאמַר וּמִדְּבַרְךָ
 נֶאֱוָה. מִתְּנָה, גֹּרֵם לְצְדִיק שְׁנוֹתָן
 לוֹ מִתְּנָה. וּמִמְתְּנָה נַחֲלִיאֵל - אֵלוּ
 הַנַּחֲלִים הָעֵלְיוֹנִים, נַצַּח וְהוֹד.
 וּמִנַּחֲלִיאֵל כְּמוֹת - זוֹ הֵסֶתְלִיקוּת
 לְמִקּוּם שְׂהַמְלִיךְ שׁוֹרָה. וּמִכְּמוֹת
 הַגִּיָּא אֲשֶׁר בְּשָׂדֵה מוֹאָב - זֶה
 יִצְחָק שְׁיוֹשֵׁב בְּאוֹתוֹ שְׂדָה,
 שְׂכַתוּב (בראשית כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק
 לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה. וּמֵאוֹתוֹ שְׂדָה
 הַתַּעֲוָר עֲלֵיהֶם הַדִּין, עַד שֶׁשָּׁבוּ
 בְּגִיא. רֵאשׁ הַפְּסָגָה - זֶה אַבְרָהָם,
 הַרֵאשׁ שֶׁל כָּלָם.

וְתָא חֲזִי, כִּד נַחַת יוֹסֵף לְמַצְרַיִם, חֲזָא (דף טו
 ע"ב) יַעֲקֹב בְּחֻכְמָה, וְרִמְזוּ לוֹן דִּי־חַתוּן תַּמָּן
 לְמִנַּחָה, דְּתַהוּי מְגִינָה עֲלֵיהוּן בְּגִלוּתָא. וּבִהָאִי
 מְנַחָה, שִׁית סְטָרִין כְּלִילָן. מְעַט צָרִי וּמְעַט
 דְּבִשׁ.

וּבָא רָאָה, כְּשִׁירָד יוֹסֵף לְמַצְרַיִם,
 רָאָה יַעֲקֹב בְּחֻכְמָה, וְרִמְזוּ לְהֶם
 שְׁיורִידוּ לְשֵׁם הַמְּנַחָה, שְׂתַהֲיָה
 מְגִינָה עֲלֵיהֶם בְּגִלוּת. וּבְמִנַּחָה הַזֶּה
 שִׁשָּׁה צְדָדִים כְּלוּלִים. מְעַט צָרִי
 וּמְעַט דְּבִשׁ.

כֵּאִי טַעְמָא מְעַט מְעַט. תָּא חֲזִי, כִּד בְּנֵי נֶשֶׁא
 לֹא אֵתְפְּשְׁרוּן עוֹבְדֵיהוּן לְעֵילָא, כְּדִין
 סְטָרָא דִּימִינָא אֵתְרַפֵּיא, וְשְׁלִיט שְׂמֵאלָא, וְעַל
 דָּא מְעַט צָרִי וּמְעַט דְּבִשׁ, (דאחמ"ר) דָּא תַּמָּר,
 דְּאִסְתְּלַק דְּכוּרָא מִן נוֹקְבָא, וּכְדִין מְעַט דְּבִשׁ.
 נִכְאֵת, כְּמָה דְאֵת אָמַר (מ"ב ב יג) וַיִּרְאֵם אֶת כָּל
 בֵּית נִכְתָּה. וְלֹט בְּטָנִים וְשְׂקָדִים, הָא שִׁיתָא
 דְּרָגִין הַכָּא, דְּכִלְלִן בִּהָאִי מְנַחָה.

כֵּה הַטַּעַם מְעַט מְעַט? בָּא וְרָאָה,
 כְּשִׁבְנֵי אֲרָם אֵין מְעַשִּׂיהֶם כְּשִׁרִים
 לְמַעֲלָה, אִזְ צַד הַיְמִין מִתְּרַפָּה,
 וְשׁוֹלֵט הַשְּׂמֵאל, וְעַל זֶה (בראשית
 מג) מְעַט צָרִי וּמְעַט דְּבִשׁ, זֶה תַּמָּר,
 שְׂמִסְתְּלַק הַזְּכָר מִהַנְּקֵבָה, וְאִז
 מְעַט מְעַט. נִכְאֵת, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
 (מ"ב ב) וַיִּרְאֵם אֶת כָּל בֵּית נִכְתָּה.
 (בראשית מג) וְלֹט בְּטָנִים וְשְׂקָדִים -
 הָרִי שֵׁשׁ דְּרָגוֹת כְּאֵן שְׂפִלוּלוֹת
 בְּמִנַּחָה הַזֶּה.

ועם כל דא אף על גב דנחתא, מעט צרי אתי משום דיתבא בגלותא. וכד תעבדון האי מנחה, פדין (בראשית מג יד) ואל שדי יתן לכם רחמים. אל: דא אברהם. שדי: דא יצחק. יתן לכם רחמים: דא יעקב. לפני האיש: דא יוסף. כל אלין דרגין יתחברו. ואני פאשר שכלתי שכלתי. שכלתי במקדש ראשון. שכלתי במקדש שני. לא אשפל עוד. וכל דא בחובא דההוא זפאה, דנחתו למצרים.

והוא חזי, תריסר שנין יתיב ההוא צדיק בבית האסורים. בגין כף תריסר שבטין בגלותא דאדום. בגין מאה ברכאן דמנעו מפל יומא. ושתא חדא לחוד יתיב בבית פוטיפר. דכתיב, (בראשית לט ה) ויהי ברפת ה' בכל אשר יש לו בבית ובבשדה. בבית, דא פלגות שתא דקרירו נחית לעלמא. ובשדה, דא פלגות שתא דבר נש יתיב בעובדוי בחקלא. ושתארו תריסר שנין דיתיב בההוא בור. פדין קודשא ברין הוא אתער עליהון בור דההוא נחש, גלותא דעשו. ועל דא והורידו לאיש מנחה, ובסוף גלותא, בגין דאינון יהבו מנחה, אתקיים בהו (ישעיה סו כ) והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה'.

וכא ראה, שתים עשרה שנים ישב הצדיק ההוא בבית האסורים. משום כף שנים עשר שבטים בגלות אדום, בשביל מאה ברכות שמנעו מכל יום. ושתא אחת לחוד ישב בבית פוטיפר, שכתוב (בראשית לט) ויהי ברפת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה. בבית - זו חצי שנה שקר יורד לעולם. ובשדה - זו חצי שנה שאדם יושב בעבודתו בשדה. נשאר שתיים עשרה שנים שישב בבור ההוא. אז הקדוש ברין הוא עוזר עליהם הבור של אותו הנחש, גלות עשו. ועל זה והורידו לאיש מנחה. ובסוף הגלות, משום שהם נתנו מנחה, התקיים בהם (ישעיה סו) והביאו את כל אחיכם מפל הגוים מנחה לה'.

והוא חזי, האי מנחה ארעא קדישא אתקריית, ואשתפחת בשבעה פירין עילאין דאית בה, פד איהי באתחברותא לעילא. ועל דא פקיד לון קודשא ברין הוא, פד ייעלון לארעא קדישא, דיתחברון אתתא בבעלה. והוא דכתיב, (דברים כו ב) ולקחת מראשית כל פרי האדמה. אדם, דא יעקב, פד אתחבר ביה אימא עילאה, דאתקריא ה', ואעטרת ליה, פדין יהיב פרי ההוא אילנא ברבא, ואיקרי בשלימו אדמ"ה.

וכא ראה, המנחה הזו נקראת ארץ קדושה, ומשפחת בשבעה פרות עליונים שיש בה, כשהיא בהתחברות למעלה. ועל כן צוה אותם הקדוש ברין הוא, כשיבנסו לארץ הקדושה, שיתברו אשה עם בעלה. והו שכתוב (דברים כו) ולקחת מראשית כל פרי האדמה. אדם - זה יעקב. כשמתברת בו האם נותן פרי, ונקרא בשלמות אדמ"ה.

העליונה, שנקראת ה', ומעטרת אותו, אז אותו העץ הגדול

וְשִׁמְתָהּ בְּטָנָא, דָּא מְטְרוֹנִיתָא, דָּאֲתִי לָהּ נְהִירוֹ
מְגִינָה, וְשׁוּי בְּהּ נְהִירוֹ עֵילָאָה דָּאֲתִי לִיָּה
מִרְאשִׁית. וְכַדִּין, וְהִלְכְתָּ אֶל הַמְּקוֹם. וּמֵאֵן
הוּא פְּרִי דָּאֲדָם דְּעֵילָא, דָּא יוֹסֵף, דָּאֲקָרִי צְדִיק,
פְּרִי מִהֵהוּא עֵץ חַיִּים. וְהֵהוּא פְּרִי תַחְבַּר בְּטָנָא.
וְאִי לֹא תִיזַל עִם הָאִי פְּרִי, אִסְתַּמַּר מִלְמִיזַל
לְהֵהוּא אֲתָרָא, דְּלֹא תוֹקִיד לָךְ בְּשִׁלְהוּבָהָא.
כִּךְ אָמַר יַעֲקֹב לְבְנוֹי, אִסְתַּמְרוּ מִלְמִיחַת
לְמַצְרַיִם, אִי לֹא תַחְתוּן לְאִישׁ הֵהוּא
מְנַחֵה. וְכַד תַּחְתוּן, תַּתְפִּיִסוּן בַּחֲדָא, וְכָל
עֲלָמָא בַּחֲדוּהָ.

וְהָא חֲזִי, מַה פְּתִיב, וַיְכִינּוּ אֶת הַמְּנַחֵה עַד בָּא
יוֹסֵף. דְּהָאִי מְנַחֵה אֲתַתְקַנְתָּ בַּתְּרִיסַר
סַמְכִין דִּילָהּ, עַד דָּאֲתָא בְּעֵלָה לְאֲתַחְבְּרָא בְּהּ
בְּצִהָרִים. וּבְהֵהוּא זְמָנָא אֵינוּן יִכְלוּן לַחְמָא
תַּמָּן, וְסַמָּא דַּחֲזִי אֲתַעַר עֲלֵיָהוּ.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים י"ב) קוֹמָה ה' אֶל נֶשֶׁא יַדְךָ.
לְאַגְבְּרָא יִמְיָא עַל כֹּלָא. כְּמַה דָּאֲתָא אָמַר,
(שמות ו' ח) נִשְׂאֲתִי אֶת יָדַי. וְדָא יִמְיָא עֵילָאָה,
דְּאֲקָרִי אֶל, דְּאָרִימַת דְּגָלָא לְעֵילָא. וְעַל דָּא,
(דברים כ"ג) וּבָאת אֶל הַכְּהֹן, וְדָא סְטְרָא דְיִמְיָא,
דְּאֲתַעַר בְּעֵלָמָא, וְהוּא יִקְבַּל מֵינַף הֵהוּא מְנַחֵה,
וְיִקְבַּל לָהּ בְּיִמְיָא.

וְעַל דָּא פְּתִיב, (דוד"א כט"א) לָךְ ה' הִגְדִּלָהּ וְהִגְבַּנְהָ.
מַה טַּעַם, מְשׁוּם דְּכַתִּיב פִּי כָל בְּשַׁמַּיִם.
וְאֲתַחְבַּר בְּאַרְץ הָאִי רִאשִׁית פְּרִי, וְכָל כַּתְרִין.
וְעַל דָּא פְּתִיב, (תהלים קל"ב) שְׂאוּ יַדֵּיכֶם קִדְשׁ,
קַבִּילוּ לְהֵהוּא מְנַחֵה דְּאֲקָרִי יַדְכֶם
דְּיִמְיָא, וְתִשְׂאוּ יָתָה לְאַתְרָא דְּאֲקָרִי קִדְשׁ,
דְּהֵיִינוּ שִׁבְתָּ, תִשְׂאוּ יָתָה לִיָּה. וְכַדִּין וּבְרַכּוּ אֶת
ה', וְאִיָּהִי אֲתַפְּרַכַת מִכֹּלָא, עַל יְדוּי דְּכַהֲנָא
דְּאֲתַלְבַּשׁ בְּבַד, דְּאִיָּהוּ עֲנַפָּא דְּאִילָנָא עֵילָאָה,
מִן הַפֶּלַע עַל יְדֵי הַכְּהֹן שֶׁהַתְּלַבַּשׁ בְּבַד, שֶׁהוּא עֲנַף הָאֵילָן

וְשִׁמְתָהּ בְּטָנָא - זוּ הַגְּבִירָה, שְׂבָא
לָהּ אֹר מְמַנּוּ, וְשֵׁם בְּהּ אֹר עֲלִיּוֹן
שְׂבָא לֹו מְהִרְאשִׁית. וְאֵז, וְהִלְכְתָּ
אֶל הַמְּקוֹם. וּמִי הוּא פְּרִי הָאֲדָם
שְׁלַמְעֵלָה? זֶה יוֹסֵף, שְׁנִקְרָא
צְדִיק, פְּרִי מְאוּתוֹ עֵץ הַחַיִּים.
וְאוּתוֹ הַפְּרִי תַחְבַּר בְּטָנָא. וְאִם
לֹא תִלְךְ עִם הַפְּרִי הַזֶּה, הַשְּׁמַר
מִלְכַּת לְאוּתוֹ הַמְּקוֹם, שְׁלֹא
תִשְׂרַף אוֹתָךְ בְּשִׁלְהוּבָהָא.
כִּךְ אָמַר יַעֲקֹב לְבְנוֹי, הַשְּׁמַרוּ
מִלְכַּדַת לְמַצְרַיִם אִם לֹא תוֹרִידוּ
לְאִישׁ אֶת הַמְּנַחֵה הֵהוּא.
וּכְשִׁתְּרוּ, תַּתְפִּיִסוּ כְּאַחַד, וְכָל
הָעוֹלָם בְּשַׁמְחָה.

וְכֹא רָאָה מַה כְּתוּב, (בראשית מג)
וַיְכִינּוּ אֶת הַמְּנַחֵה עַד בָּא יוֹסֵף.
שֶׁהַמְּנַחֵה הוּוּ הַתַּתְקַנָּה בְּשָׁנִים
עֶשֶׂר הַעֲמוּדִים שְׁלֹה, עַד שְׂבָא
בְּעֵלָה לְהַתְחַבַּר עִמָּהּ בְּצִהָרִים.
וּבְאוּתוֹ הַזְּמָן הֵם יִאֲכְלוּ שֵׁם לַחֵם,
וְסַם הַחַיִּים יִתְעוֹרַר עֲלֵיהֶם.
פְּתַח וְאָמַר, (תהלים י') קוֹמָה ה' אֶל
נֶשֶׁא יַדְךָ. לְהִגְבִּיר אֶת הַיָּמִין עַל
הַכֹּל, כְּמוֹ שְׁנִאָמַר (שמות ו') נִשְׂאֲתִי
אֶת יָדַי. וְזוֹ הַיָּמִין הַעֲלִיּוֹנָה,
שְׁנִקְרָאת אֶל, שְׁהִרִימָה דְּגָלָה
לְמַעֲלָה. וְעַל זֶה (דברים כ"ג) וּבָאת
אֶל הַכְּהֹן, וְזֵהוּ צַד הַיָּמִין
שֶׁהַתְעוֹרַר בְּעוֹלָם, וְהוּא יִקְבַּל
מִמֶּךָ אוֹתָהּ הַמְּנַחֵה, וְיִקְבַּל אוֹתָהּ
בְּיָמִין.

וְעַל זֶה כְּתוּב (דוד"א כט) לָךְ ה'
הִגְדִּלָהּ וְהִגְבַּנְהָ. מַה הַטַּעַם?
מְשׁוּם שֶׁכְּתוּב פִּי כָל בְּשַׁמַּיִם.
וְהַתְחַבַּר בְּאַרְץ רִאשִׁית הַפְּרִי
הַזֶּה, וְכָל הַכְּתָרִים.
וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים קל"ב) שְׂאוּ
יַדֵּיכֶם קִדְשׁ. קַבִּילוּ אוֹתָהּ מְנַחֵה
שְׁנִקְרָאת יַדְכֶם שֶׁל הַיָּמִין, וְתִשְׂאוּ
אוֹתָהּ לְמַקוֹם שְׁנִקְרָא קִדְשׁ,
שֶׁהֵינּוּ שִׁבְתָּ, תִשְׂאוּ אוֹתָהּ לָהּ.
וְאֵז וּבְרַכּוּ אֶת ה', וְהִיא מִתְּפַרְכַת
הַעֲלִיּוֹן, שְׁנִקְרָא חֲכָמָה הַעֲלִיּוֹנָה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בלימוד בספר הזוהר הקדוש, הינכם שותפים לקריאתם של גדולי הדור לפני כ-90 שנה, ובברכתם של גדולי הדור שליט"א

תפילה קודם למועד הזוהר (קבלה מהארי ז"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב תרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חמאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך.

ובכו יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כפא כבודך פריח נוחה. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לכל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת וחכונה.

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי:
אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן
מיד נגאלין (שבת קי"ח)